

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
ONDERZOEKSEENHEID
CENTRUM VOOR ECONOMISCHE STUDIËN

LEUVENSE ECONOMISCHE STANDPUNTEN
2010/131

EFFECTEN VAN EEN VOORGESTELDE REGIONALE
INKOMSTENBELASTING OP DE REGIONALE ONTVANGSTEN

André Decoster
Kris De Swerdt
Centrum voor Economische Studiën - K.U.Leuven

Oktober 2010

D/2010/2020/30

Verantwoordelijke uitgever: Professor André Decoster
Faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen

De “Leuvense Economische Standpunten” worden opgevat als een vrije wetenschappelijke tribune waarin de stafleden van de Faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen opiniërende studies en essays publiceren. De opzet bestaat erin om op bevattelijke wijze een reeks van inzichtsverhelderende en beleidsoriënterende economische standpunten te brengen. Onze beweeglijke wereld heeft hieraan wel behoefte.

Dergelijke reeks zal uiteraard verschillende opinies en denkstromingen brengen.

Leuvense Economische Standpunten zullen alleen de visie van de auteur vertolken. Zij kunnen dus niet doorgaan als de visie van een instelling.

U kan een elektronische versie van de LES terugvinden op de website van de faculteit:
www.econ.kuleuven.be/onderzoek.htm.

Reacties op de Leuvense Economische Standpunten zijn altijd welkom bij
Karla.VanderWeyden@econ.kuleuven.be

SAMENVATTING*

We gebruiken een rekenmodel voor de personenbelasting om de gevolgen uit te rekenen van het voorstel voor een geregionaliseerde personenbelasting in de nota De Wever. Het rekenmodel verschilt van alle tot nu toe geproduceerde berekeningen omdat het de belasting uitrekent voor elk Vlaams, Waals en Brussels gezin in een representatieve steekproef. Dat laat toe de effecten van progressiviteit echt in kaart te brengen. Macrocijfers doen dit niet.

De berekeningen bevestigen de kritiek dat er een fundamentele tegenstrijdigheid zit in de berekeningen van de gevolgen van de voorgestelde regionale inkomstenbelasting. De tegenstrijdigheid heeft te maken met de voorstelling van de regionale inkomstenbelasting als een split-rate model. Dat komt erop neer dat de regionale tarieven ‘afgesplitst’ worden van de federale tarieven, en de progressiviteit ervan overnemen. Als de regionale inkomstenbelasting de progressiviteit van de federale tarieven overneemt, dan zijn de berekeningen fout. Als we de berekeningen aanvaarden, dan is de voorgestelde regionale inkomstenbelasting, in tegenstelling tot wat men beweert, niet deze van een gesplitst tarief op basis van de huidige tarieven, maar wel op basis van een forse belastingverhoging voor Wallonië en Brussel, en een belastingverlaging voor Vlaanderen.

Het verschil in uitkomst heeft niet te maken met andere ‘politieke’ uitgangspunten zoals bijvoorbeeld de vraag of men voor of tegen meer fiscale autonomie of pro of contra responsabilisering zou zijn. De cijferdiscussie gaat simpelweg echt wel over de berekening van het voorstel van regionale inkomstenbelasting in de nota zelf. Daarvoor gebruiken we allemaal dezelfde rekenkunde. Het verschil heeft ook niet te maken met een andere manier om de solidariteitscomponent in de Financieringswet vast te leggen (bijvoorbeeld op basis van verschillen in belastbaar inkomen, of op basis van verschillen in belastingopbrengsten).

Dit lijkt een technische discussie, maar de gevolgen lopen in de honderden miljoenen voor zowel Wallonië, als Brussel. De orde van grootte van opsmuk van regionale inkomsten voor Wallonië bedraagt in onze berekeningen 311 miljoen. De regionale inkomsten van Vlaanderen daarentegen worden meer dan 600 miljoen minder gunstig voorgesteld dan ze in werkelijkheid zullen zijn. Los van de eigen doelstellingen, is geen enkel politiek of maatschappelijk debat gebaat met het verkeerd voorstellen van gevolgen van bepaalde keuzes. Wel integendeel. Alleen als er met open vizier over de gevolgen van eventuele beslissingen gecommuniceerd wordt, is er een kans op een vergelijk waarbij niemand zich later bedrogen voelt.

De berekeningen dienen zeker verder verfijnd om een split-rate model in al zijn finesses (en moeilijkheden) door te rekenen. Maar het voordeel van ons model is dat we tot op het niveau van het individu of het gezin kunnen in kaart brengen hoe het belastbaar inkomen, en dus ook het beschikbaar inkomen verandert ten gevolge van het voorstel. De politieke haalbaarheid van een voorstel hangt ons inziens cruciaal af van deze verdelingseffecten.

* Met dank aan Stef Proost voor nuttige opmerkingen bij een eerste versie van deze tekst. Alle overblijvende fouten zijn alleen onze eigen verantwoordelijkheid.

1. INLEIDING

De publieke discussie over de nota van de Koninklijke Verduidelijker, en vooral over het luik “Financieringswet” daarin was, is en blijft een bevreemdend schouwspel. Enerzijds werd de nota door zowel de Vlaamse pers als de Vlaamse politieke partijen beschouwd als een ‘compromisvoorstel’, ‘verdienstelijk’, een ‘goede basis om te onderhandelen’. Maar tegelijkertijd kwam er niet alleen forse kritiek van de Franstalige partijen. Ook sommige Vlaamse politici leverden cijfermatige kritiek met betrekking tot essentiële berekeningen die in de nota werden gemaakt. Het verlies voor het Waalse gewest zou niet 92 miljoen zijn, maar wel 498 miljoen (bron: de sp.a-studiedienst).

Er wordt gemakkelijk gezegd dat de Bijzondere Financieringswet zo complex is dat de berekeningen niet te objectiveren zijn. We zijn het daar uitdrukkelijk niet mee eens. Dat iets te complex zou zijn om uit te maken wie gelijk heeft, is voor wie gelooft in een democratisch – en dus geïnformeerd – debat op zich al een bedenkelijk uitgangspunt. Dan moeten we maar proberen die complexiteit tot zijn essentie te herleiden om aan de burgers te tonen waar de echte politieke keuzes gemaakt worden. De laatste weken worden we her en der gevraagd om voor een breed publiek de huidige Financieringswet uit te leggen. Telkens ondervinden we daarbij niet alleen de grote honger van geïnteresseerde burgers om de grote lijnen van die Financieringswet wél te verstaan. De mensen hebben ook verbazend snel door waar de echte politieke vragen liggen in dit dossier.

Intussen heeft N- nota de opmerkingen op de berekeningen proberen te weerleggen. Het basisargument lijkt te zijn dat de critici een ander ‘model’ zouden gebruiken met andere ‘politieke’ uitgangspunten. Ook dat kunnen we moeilijk volgen. Deze discussie heeft immers niet te maken met verschillende (politieke) uitgangspunten zoals bijvoorbeeld de vraag of men voor of tegen meer fiscale autonomie of pro of contra responsabilisering zou zijn. De cijferdiscussie gaat simpelweg echt wel over de berekening van het voorstel van regionale inkomstenbelasting in de nota zelf. Daarvoor gebruiken we allemaal dezelfde rekenkunde.

In essentie kwam de kritiek neer op een inconsistentie in de berekeningen. De nota De Wever stelt een regionale personenbelasting voor op basis van een split-rate. Dat betekent dat de huidige federale tarieven verlaagd worden, en overgeheveld worden naar de regio’s. We geven straks een cijfermatig voorbeeld van hoe een dergelijke regionale inkomstenbelasting er dan uit kan zien. Daarbij gaat de nota ervan uit dat die regionale personenbelasting progressief zal zijn en de progressiviteit van de federale belasting overneemt. Dat betekent dat het gemiddelde tarief zal stijgen doorheen de inkomensladder: hogere inkomens betalen gemiddeld meer belasting dan lagere inkomens. Wanneer dat niet het geval is, spreken we van een proportionele belasting. Het gemiddeld tarief is hetzelfde op alle inkomensniveaus.

Vlaanderen is gemiddeld rijker dan Wallonië en Brussel. Gemiddeld betaalt Vlaanderen in het huidige federale progressieve belastingsysteem dus meer belastingen dan Wallonië of Brussel. Een gesplitste personenbelasting, die de tariefstructuur behoudt, maar enkel verdeelt over het federale en regionale niveau moet dus ook als resultaat geven dat de gemiddelde aanslagvoet hoger is in Vlaanderen, dan in Wallonië of Brussel. Nog anders uitgedrukt: een regionale belasting, die enkel de tarieven splitst én de progressiviteit van de federale inkomstenbelasting overneemt, móét derhalve relatief meer opbrengen in Vlaanderen, dan in Wallonië en Brussel. Welnu, dat is niet het geval in de berekeningen in de nota De Wever.

De reden is simpel. Voor de prognose van de regionale belastingontvangsten gebruikt de nota niet de feitelijke gemiddelde belastingvoet die de regio's nu kennen en die verschillend is voor de drie regio's.[†] De berekeningen steunen op een gemiddelde belastingvoet die dezelfde is voor de drie regio's (nl. 10,25%). Voor Wallonië en Brussel komt die erop neer dat er een hogere gemiddelde belastingvoet wordt gebruikt dan deze die feitelijk van toepassing zou zijn bij ongewijzigd beleid. Daardoor worden de budgettaire resultaten voor Wallonië (en voor Brussel) veel te rooskleurig voorgesteld. Voor Vlaanderen worden de resultaten veel minder gunstig voorgesteld dan ze in werkelijkheid zullen zijn.

De tegenstrijdigheid is moeilijk te weerleggen: ofwel veronderstelt men een split-rate die vertrekt van de huidige federale inkomstenbelasting, en dan is het verlies voor Wallonië en Brussel veel groter dan voorgesteld in de nota De Wever. Ofwel aanvaardt men de berekeningen, maar dan kan men niet volhouden dat men de progressiviteit en/of de gemiddelde voet, ongewijzigd laat. Zoals we in deze nota zullen aantonen moeten zowel Wallonië als Brussel hun regionale belastingvoet optrekken om hun inkomsten niet drastisch te zien verminderen.

Blijkbaar was de bovenstaande – nochtans sluitende - redenering niet overtuigend genoeg. Ze werd ook enkel hard gemaakt op grond van deducties op basis van geaggregeerde belastingontvangsten voor de drie regio's. Aangezien de discussie beperkt blijft tot interregionale verdeling van belastinginkomsten, is de wetenschap dat Vlaanderen gemiddeld een hoger belastbaar inkomen heeft dan Wallonië en Brussel weliswaar voldoende om de juiste conclusie te trekken. Maar bij de berekening van effecten van progressieve belastingen speelt onvermijdelijk de hele inkomensverdeling een rol. Daarom zijn modellen die de belastingen uitrekenen op het gedetailleerde niveau van de inkomensverdeling, accurater om deze cijferdiscussie te beslechten. Dat is wat we presenteren in deze nota. Voor het voorgestelde split-rate model berekenen we de betaalde federale en regionale belasting voor elk Vlaams, Waals en Brussels gezin. Dat laat ons toe om de tegenstrijdigheid in de berekeningen duidelijk te illustreren.

We hebben de rest van deze paper als volgt gestructureerd. In paragraaf 1 geven we eerst kort een samenvatting van de progressiviteit van de Belgische personenbelasting. In paragraaf 2 stellen we de regionale inkomstenbelasting voor als split-rate. In paragraaf 3 leggen we uit hoe we de effecten van dit split-rate voorstel hebben berekend. In paragraaf 4 stellen we scherp op volgende fundamentele inconsistentie in de nota De Wever: wanneer de regionale inkomstenbelasting progressief is, dan zijn de voorgestelde resultaten fout. Wanneer de resultaten juist zijn, dan is de toegepaste regionale inkomstenbelasting niet progressief. In paragraaf 5 gaan we iets verder in op de budgettaire gevolgen van het split-rate model door te illustreren hoe de tarieven van de regionale inkomstenbelasting zouden kunnen of moeten divergeren in het geval men de budgettaire neutraliteit voor de regio's wil garanderen. Paragraaf 6 trekt enkele besluiten. We hebben ook een nawoord toegevoegd met enkele korte replieken en beschouwingen op de vele reacties die een voorlopige versie van deze berekeningen hebben uitgelokt.

[†] Voor aanslagjaar 2007 bijvoorbeeld bedroeg de gemiddelde aanslagvoet in Vlaanderen 22,26%, in Wallonië 20,04%, en in Brussel 22,06%.

2. PROGRESSIVITEIT VAN DE INKOMSTENBELASTING

Met progressiviteit wordt bedoeld dat de gemiddelde aanslagvoet toeneemt met het inkomen. Dat is het gevolg van twee zaken: een belastingvrije som, en marginale tarieven die toenemen met het belastbaar inkomen. We stellen de tarieven en de belastingvrije som voor in tabel 1.

TABEL 1: DE TARIEVEN IN DE BELGISCHE PERSONENBELASTING

belastbaar inkomen (€per jaar) tussen	aanslagvoet (in %)
0 en 7900	25
7900 – 11240	30
11240 – 18730	40
18730 – 34330	45
34330 en meer	50
belastingvrije som	6430€

Bron: Fiscaal Memento 2010

In Decoster (2009) hebben we aangetoond dat het populaire verhaal als zou ons belastingstelsel niet meer progressief zijn, weerlegd wordt door empirisch onderzoek. In tabel 2 geven we de *gemiddelde* aanslagvoet doorheen de decielen van de inkomensverdeling (10% van de gezinnen, gerangschikt van arm naar rijk). Eén kolom geeft berekeningen weer op basis van enquêtegegevens wat betreft het inkomen (de EU-SILC-enquête). De andere kolom geeft resultaten weer op basis van het model van FOD Financiën (het model SIRE), dat loopt op een steekproef van fiscale aangiften.

TABEL 2: GEMIDDELDE BELASTINGVOET (IN %) IN DE PERSONENBELASTING BEREKEND OP STEEKPROEFGEGEVENS EN OP FISCALE DATA

Deciel	EUROMOD op EU-SILC (2005)	SIRE op fiscale data (2001)
1 (armste)	-0,9	0,4
2	1,6	3,1
3	3,3	5,5
4	7,3	11,2
5	11,8	16,5
6	15,4	21,2
7	18,3	24,2
8	22,1	26,5
9	24,4	28,6
10 (rijkste)	31,1	28,1
afname ongelijkheid	6,1	6,8

Bron: Decoster (2009) - eigen berekeningen met EUROMOD op EU-SILC 2005 en met SIRE op de IPCAL data van 2001. De afname in de ongelijkheid wordt voorgesteld als de afname van de Gini-coëfficiënt in procentpunt. De Gini-coëfficiënt is 0 bij perfecte gelijkheid van het inkomen, en 1 (of 100 bij herschaling in procent) bij de grootste ongelijkheid.

Tabel 2 toont overduidelijk aan dat rijken gemiddeld meer betalen dan armen. Aangezien in de enquête-gegevens niet alles bekend is over gebruikte fiscale aftrekken, is de berekende belasting voor hogere inkomensgroepen daar wat hoger. Maar zelfs als er fiscale aangiften gebruikt worden, blijft de stijging van het gemiddeld tarief heel uitgesproken. Mensen met een hoog inkomen betalen gemiddeld meer belastingen dan deze met een laag inkomen. Het gevolg daarvan is dat de inkomensongelijkheid vermindert. Die ongelijkheid wordt vaak gemeten aan de hand van de Gini-coëfficiënt die 0 bedraagt voor een perfect gelijke verdeling (iedereen heeft hetzelfde inkomen), en 1 voor een perfect ongelijke verdeling (één individu heeft het volledige inkomen). Een maat voor het effect van progressiviteit van een belastingstelsel is dan ook de mate waarin de Gini-coëfficiënt verandert ten gevolge van de belastingheffing. Dat effect geven we weer in de laatste rij van tabel 2: de ongelijkheid wordt door de inkomstenbelasting met 6 à 7 procentpunten gereduceerd.[‡] Dat is een belangrijke reductie.

We tonen hier deze (bekende) resultaten om duidelijk te maken dat elke uitspraak over effecten van een progressieve belasting altijd moet uitgerekend worden op *micro-data*. De effecten hangen immers cruciaal af van de onderliggende inkomensverdeling. Alleen zijn berekeningen van belastingveranderingen op het niveau van het gezin of individu in dergelijke representatieve steekproef niet vanzelfsprekend. Men heeft er immers een onderliggende database voor nodig die representatief is voor de inkomensverdeling van de bevolking. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de discussie tot nog toe gevoerd werd op basis van macrocijfers, d.w.z. totale belastingontvangsten voor de hele bevolking. Wij hebben wél berekeningen uitgevoerd op basis van een representatieve steekproef van gezinnen (EU-SILC). Voor we de resultaten daarvan bespreken, leggen we eerst uit welke split-rate voorstellen we gesimuleerd hebben.

3. PROGRESSIVITEIT VAN DE REGIONALE INKOMSTENBELASTING ALS SPLIT-RATE

De meeste economen zijn het erover eens dat de herverdeling tussen personen die we in tabel 2 vaststellen best op federaal niveau georganiseerd wordt. De redenen daarvoor is eenvoudig: het gewest met hogere belastingvoeten op rijke burgers (en dus meer herverdeling) ziet rijke burgers vertrekken en armen toestromen. Dat zet het herverdelingsbeleid zelf natuurlijk op de helling. Ook N-VA heeft dit principe herhaaldelijk bevestigd en herbevestigd (bijvoorbeeld in de twaalf principes die als basis moesten dienen voor de werkzaamheden in de High Level groep). Dat hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat men de personenbelasting niet kan regionaliseren in één of andere vorm. Maar het betekent wel dat, als het de federale overheid is die vastlegt hoe progressief de belastingschalen moeten zijn, het vastleggen van de tarieven van een regionale inkomstenbelasting onvermijdelijk moet gebeuren binnen afgesproken beperkingen. In de nota De Wever zijn er op dit vlak twee problemen.

Ten eerste geeft de nota nergens duidelijk aan hoe men in de regionale inkomstenbelasting de federaal vastgelegde progressiviteit zal vrijwaren. Er staat alleen een wazige intentieverklaring.

Het tweede probleem betreft de inconsistentie tussen enerzijds het voorstel om een progressieve regionale belasting in te voeren en anderzijds de voorgestelde effecten daarvan op de inkomsten voor de regio's. Het voorgestelde regionaal inkomstenbelasting model zelf is dat van de 'split rate'. Dat

[‡] De ongelijkheid van het belastbaar inkomen in België bedraagt, afhankelijk van de bron, ongeveer 0,37.

betekent dat de tarieven van tabel 1 gesplitst worden in een federaal deel, en daarnaast een regionaal deel. We geven twee voorbeelden in tabel 3: een 70/30 split en een 50/50 split.

Het spreekt vanzelf dat de bedoeling van deze splitsing is dat de regionale overheden later hun tarieven kunnen aanpassen, zodat er ook divergerende regionale belastingssystemen ontstaan, eventueel binnen bepaalde marges om de progressiviteit constant te houden. Maar we vertrekken hier van het bestaande federale tarief dat gesplitst wordt. Daardoor is de tariefprogressiviteit in de regionale inkomstenbelasting dezelfde als in de vroegere en ook in de resterende federale belasting, en is de som van federaal en regionaal tarief gelijk aan het vroegere federale tarief.

TABEL 3: DE FEDERALE EN REGIONALE TARIEVEN BIJ TWEE SPLIT-RATES

belastbaar inkomen tussen	huidig federaal systeem	split rate 70/30		split rate 50/50	
		federaal	regionaal	federaal	regionaal
0 en 7900	25	17.5	7.5	12.5	12.5
7900 - 11240	30	21.0	9.0	15.0	15.0
11240 - 18730	40	28.0	12.0	20.0	20.0
18730 - 34330	45	31.5	13.5	22.5	22.5
34330 en meer	50	35.0	15.0	25.0	25.0

Met een microsimulatiemodel, dat de belasting uitrekent voor elke individuele belastingplichtige uit een representatieve steekproef kunnen we gemakkelijk dergelijk nieuw belastingstelsel implementeren. Daarbij duiken trouwens onmiddellijk ook veel vragen op met betrekking tot andere elementen van het systeem van personenbelasting. Waar wordt de belastingvrije som toegepast? Wat met de verminderingen voor vervangingsinkomsten? Wat met alle andere mogelijke verminderingen. Aangezien we enkel willen focussen op het effect van de progressiviteit zelf (als verklaring voor het verschil in resultaat tussen N-VA en sp.a), en om de zaak zo eenvoudig mogelijk te houden hebben we voorlopig alle aftrekken en verminderingen op het federale niveau gehouden. Eerst leggen we kort uit welke data we gebruikt hebben, en welk rekenmodel we hanteren voor het berekenen van de belastingen.

4. DATA EN REKENMODEL

Zoals hierboven gesteld hebben we twee zaken nodig om de herverdelende effecten van belastingwijzigingen te berekenen: een dataset met gegevens op individueel of gezinsniveau, zodat de inkomensverdeling zelf een rol speelt, en een model dat toelaat de belastingen te berekenen. Modellen die effecten uitrekenen van belastingveranderingen op individueel niveau worden ‘microsimulatiemodellen’ genoemd. We hebben de split-rate ingevoerd in het microsimulatiemodel EUROMOD.[§] De onderliggende database voor dat model is de EU-SILC (Survey on Income and

[§] We gebruikten EUROMOD versie F2.27 en merken op dat EUROMOD voortdurend upgedate en verbeterd wordt. De hier voorgestelde resultaten vallen echter volledig onder onze eigen verantwoordelijkheid. Het FLEMOSI-project (SBO-project gefinancierd door IWT-Vlaanderen) beoogt

Living Conditions).** De inkomensgegevens zijn deze van 2005, maar ze werden opgeschaald naar 2009 omdat ook het belastingsysteem dat van 2009 is.

In tabel 8 van de appendix geven we enkele onderliggende kerncijfers van de EU-SILC dataset. De dataset geeft goed de bevolking weer in de drie regio's, maar –en dit is welbekend– overschat zowel het belastbaar inkomen als de betaalde belasting, en dat in heel grote mate voor Brussel. Daar waar volgens administratieve data het gemiddeld belastbaar inkomen in Brussel 84,4% bedraagt van het federaal gemiddelde, vinden we in de EU-SILC dataset 106,4%. Daardoor wordt ook het aandeel in de belastingopbrengst voor Brussel fel overschat. Voor Wallonië is de afwijking veel kleiner.

Er zijn verschillende verklaringen voor die overschatting (zie De Swert and Van Hille, 2010), en voor budgettaire predicties op basis van deze data moet zeker grondiger onderzoek gebeuren naar mogelijke aanpassingen van de data. Maar wij willen met onze rekenoefening enkel de tegenstrijdigheid in de berekeningen illustreren. We hebben daarom de inkomensdata als volgt aangepast. We hebben de inkomens in Brussel en Wallonië *proportioneel* herschaald en wel zó dat het gemiddelde van het belastbaar inkomen in de drie regio's nagenoeg overeen komt met de administratieve gegevens. We vatten de herschaling samen in tabel 4. Door deze proportionele herschaling hebben we de intraregionale inkomensverdeling constant gehouden. De kerncijfers van deze herschaalde inkomens staan eveneens in de appendix (tabel 9).

TABEL 4: HERSCHALING VAN DE EU-SILC DATA

	VL	WA	BR
aandeel in het belastbaar inkomen (%)			
administratieve data	61.3	30.5	8.2
oorspronkelijke EU-SILC data	59.5	30.1	10.4
EU-SILC data na herschaling	61.8	30.1	8.1
verhouding belastbaar inkomen per hoofd (federaal=100)			
administratieve data	106.1	93.8	84.4
oorspronkelijke EU-SILC data	102.8	93.0	106.4
EU-SILC data na herschaling	106.9	92.8	83.0
aandeel in de belastingopbrengst (in %)			
administratieve data	63.3	28.3	8.4
oorspronkelijke EU-SILC data	59.4	28.5	12.0
EU-SILC data na herschaling	63.5	28.3	8.2

Bron: eigen berekeningen met EUROMOD op EU-SILC 2006

de constructie van dergelijk microsimulatiemodel voor de analyse van beleidswijzigingen op Vlaams niveau.

** Idealiter zouden deze berekeningen gebeuren met het microsimulatiemodel SIRE van FOD Financiën, omdat de onderliggende dataset een representatieve steekproef is van fiscale aangiften. Jammer genoeg worden in België dergelijke (vanzelfsprekend geanonimiseerde) steekproeven van fiscale aangiften, niet of slechts heel moeizaam, ter beschikking gesteld van wetenschappelijk onderzoek, dat in tegenstelling tot de praktijk in bijvoorbeeld de US.

Met deze gegevens hebben we de belasting berekend die elk gezin aan de federale en aan de regionale overheid moet betalen volgens de twee split-rate modellen uit tabel 3. We bespreken de resultaten in de volgende paragraaf.

5. DE TEGENSTRIJDIGHEID BLOOT GELEGD

In tabel 5 geven we de belangrijkste resultaten weer van de voorgestelde regionale inkomstenbelasting als split-rate. Het verschil tussen de 70/30 (bovenste deel van de tabel) en de 50/50 (onderste deel) zit alleen in de omvang van regionale inkomstenbelasting. Dat blijkt duidelijk uit rij (1) en (6) waar we de omvang van de regionale belastingopbrengst weergeven. We onthouden ons uitdrukkelijk van het vergelijken van deze bedragen met de ontvangsten voor een regio onder bijvoorbeeld het systeem van de huidige dotaties. Immers, voor ons doel is niet het niveau zelf van de berekende regionale ontvangsten belangrijk. Wat we willen bekijken is het verschil tussen deze ontvangsten, die deze zouden zijn als het split rate model wordt toegepast, en de ontvangsten die we bekomen als we de methode van berekenen volgen uit de nota De Wever.

Dat de regionale belasting progressief is blijkt duidelijk uit rijen (2) en (7) van de tabel waar we de impliciete belastingvoet voor de regio's weergeven. Dit is de opbrengst uit de regionale personenbelasting gedeeld door het belastbaar inkomen van de regio. Bij de 50/50 split bijvoorbeeld is de gemiddelde voet voor Vlaanderen 14,2%, voor Wallonië 12,9% en voor Brussel 12,5%. Zoals hierboven aangekondigd is de gemiddelde belastingvoet hoger voor Vlaanderen dan voor Wallonië en Brussel omdat het gemiddelde inkomen in Vlaanderen een stuk hoger ligt.

**TABEL 5: OPBRENGST REGIONALE PERSONENBELASTING ONDER TWEE SPLIT-RATES
EN VERSCHIL MET NOTA DE WEVER**

	VL	WA	BR
Split-rate 70/30			
(1) belastingopbrengst (miljoen €) met split-rate	8324	3674	963
(2) impliciete regionale belastingvoet	8.5	7.7	7.5
(3) proportionele voet voor drie regio's samen	8.2	8.2	8.2
(4) belastingopbrengst proportionele voet van 8.2%	7953	3868	1060
(5) verschil feitelijke opbrengst in (1) en opbrengst volgens berekeningen in nota De Wever in (4) (miljoen €)	371	-194	-97
Split-rate 50/50			
(6) belastingopbrengst (miljoen €) met split-rate	13873	6123	1606
(7) impliciete regionale belastingvoet	14.2	12.9	12.5
(8) proportionele voet voor drie regio's samen	13.6	13.6	13.6
(9) belastingopbrengst proportionele voet van 13.6%	13229	6434	1764
(10) verschil feitelijke opbrengst in (6) en opbrengst volgens berekeningen in nota De Wever in (9) (miljoen €)	644	-311	-158

Bron: eigen berekeningen met EUROMOD op EU-SILC 2006

Rijen (3) en (8) van tabel 5 zijn cruciaal. Ze geven de belastingvoet weer waarmee de nota De Wever de inkomsten berekent voor de drie regio's. Het is de gemiddelde belastingvoet van alle regionale inkomsten gedeeld door het belastbare inkomen. Die gemiddelde voet moet vanzelfsprekend tussen de gemiddelde regionale voeten liggen van de rijen erboven. Bij de 50/50 split bedraagt de gemiddelde voet bijvoorbeeld 13,6%.

We doen nu de berekeningen over met deze gemiddelde belastingvoet *die dezelfde is voor de drie regio's*. Dat is de berekeningswijze gebruikt in de nota De Wever om de regionale inkomsten weer te geven. Het resultaat van de berekening van de inkomsten met de proportionele voet staat in rij (4) en rij (9). Neem bijvoorbeeld de 50/50-split. Aangezien de gemiddelde voet van 13,6% voor Vlaanderen lager ligt dan de werkelijke gemiddelde Vlaamse voet van 14,2%, bekomen we nu natuurlijk minder belastingontvangsten voor Vlaanderen: 13229 miljoen i.p.v. 13873 miljoen. Anders gezegd: door met deze belastingvoet te werken stelt men de Vlaamse inkomsten 644 miljoen te laag voor. Het omgekeerde geldt voor Wallonië. Daar ligt de gebruikte gemiddelde voet van 13,6% boven de feitelijke gemiddelde voet van 12,9%, wat tot een overschatting van de Waalse inkomsten aanleiding geeft van 311 miljoen. Hetzelfde geldt voor Brussel, waar de inkomsten 158 miljoen te rooskleurig worden voorgesteld.

Hierbij nog twee opmerkingen. Het verschil geeft weer hoe sterk de prognose in de nota De Wever van wat de regio's zullen innen als regionale inkomstenbelasting volgens ons afwijkt van wat de regio's werkelijk zullen innen. Deze cijfers geven dus *niet* het verschil weer tussen de regionale ontvangsten onder de huidige financieringswet en de voorstellen in de nota De Wever. We houden immers met tal van andere effecten geen rekening, zoals bijvoorbeeld met de solidariteitsterm (zowel in de huidige Financieringswet als in het nieuwe voorstel). Net daarom zijn deze berekeningen van belang: een goede discussie start met een betrouwbare prognose van wat de regio's mogen verwachten aan belastingopbrengsten.

Ten tweede herhalen we dat we – om dezelfde reden – niet al te veel waarde hechten aan de precieze grootte van deze cijfers (en ze dan ook niet in die zin willen gebruiken, zeker niet voor Brussel). Maar de orde van grootte van de overschatting van de inkomsten voor Wallonië door het gebruik van deze gemiddelde voet over de drie regio's ligt in de buurt van enkele honderden miljoenen, en dat is te groot om onbesproken te laten. Bovendien toont onze illustratieve berekening aan dat de kritiek op de berekeningen van de Koninklijke Verduidelijker wel degelijk hout snijdt. De berekeningen in de nota berusten op een tegenstrijdigheid: ofwel veronderstelt men dat de regionale belasting start van de huidige federale tariefstructuur, en dan zijn de voorgestelde inkomsten fout. Ofwel zijn de voorgestelde inkomsten juist, maar dan is de regionale belasting niet deze die aangekondigd wordt in de nota. Hoe sterk de regionale belasting die impliciet in de berekeningen van de nota De Wever zit kan verschillen van een gewoon gesplitst tarief, tonen we in de volgende paragraaf.

6. WINNAARS EN VERLIEZERS

We kunnen het verschil in resultaten ook anders voorstellen. Zoals we gezien hebben zullen de inkomsten in Vlaanderen 644 miljoen hoger uitvallen dan voorgesteld, die van Wallonië 311 miljoen lager en die voor Brussel 158 miljoen lager. In feite legt dit bloot dat de veronderstelling dat de regionale tarieven ongewijzigd zullen blijven (t.o.v. de split-rate bij de start, nl. deze van tabel 3) tegenstrijdig is. Nu zijn er twee mogelijkheden. Ofwel zetten de regionale overheden de tering naar de

nering aan de uitgavenkant. Voor Vlaanderen betekent dit dat ze voor 644 miljoen meer uitgaven kan doen, maar voor Wallonië zal het aanbod van publieke goederen (in de brede betekenis van het woord) met 311 miljoen teruggeschroefd moeten worden, en in Brussel met 158 miljoen. Dit is een piste waarvan we met een belastingmodel de gevolgen niet direct kunnen simuleren.

Maar een regio kan natuurlijk ook de uitgaven ongewijzigd laten en de tering naar de nering zetten aan de inkomstenkant. Dat is wat we illustreren in tabel 6: met hoeveel moeten of kunnen de regio's de regionale tarieven wijzigen, zó dat ze de regionale inkomsten bekomen die gelijk zijn aan wat ze zouden krijgen volgens de nota De Wever? Tabel 6 toont aan dat de tarieven in Vlaanderen met 4,6% naar beneden kunnen, maar in Wallonië en Brussel met respectievelijk 5% en zelfs bijna 10% naar omhoog moeten.

TABEL 6: REGIONALE TARIEFSTRUCTUUR OM BUDGETTAIRE NEUTRALITEIT TE BEKOMEN

belastbaar inkomen tussen	Federaal	VL	WA	BR
0 en 7900	12.50	11.92	13.14	13.73
7900 - 11240	15.00	14.30	15.76	16.48
11240 - 18730	20.00	19.07	21.02	21.97
18730 - 34330	22.50	21.46	23.64	24.71
34330 en meer	25.00	23.84	26.27	27.46
verschil met federaal		-4.64	+5.08	+9.84

Bron: eigen berekeningen met EUROMOD op EU-SILC 2006

Deze voorstelling is niet zonder belang, ook al herhalen we nogmaals dat we weinig belang hechten aan de precieze grootte van de cijfers. De berekening toont de orde van grootte van divergentie in de tarieven van de personenbelasting die *voorondersteld* wordt in de nota De Wever. Als we de regionale inkomsten van de nota geloven, dan kan dit enkel met een gesplitste personenbelasting op basis van tarieven zoals in tabel 6. Een verschil in de personenbelasting tussen Vlaanderen en Brussel van 9,8 procent of van 3,5 procentpunt voor, bijvoorbeeld, de hoogste schijf, lijkt ons niet echt verwaarloosbaar wat de vestigingsbeslissing van natuurlijk personen betreft.^{††}

Een microsimulatiemodel zoals EUROMOD laat trouwens ook toe om een gedetailleerd profiel te maken van winnaars en verliezers. In tabel 7 doen we dat voor de regionale belastingverandering uit tabel 6. We delen de bevolking van elke regio (en ook van de federatie) op in tien decielen, d.w.z. 10 procent van de bevolking, geordend van arm naar rijk.^{‡‡} In het eerste deciel zitten dus de tien procent

^{††} We merken ook op dat we in deze berekeningen nog geen rekening houden met de effecten van deze verandering in belastingvoeten op de belastbare basis en dus ook op de regionale ontvangsten. Als we ook die verandering in rekening zouden brengen (nl. de belastbare basis in Wallonië en Brussel krimpt door de hogere belasting, die van Vlaanderen vergroot), dan zou de divergentie in de regionale voeten nog groter moeten zijn dan in tabel 6, om budgettaire neutraliteit te bekomen.

^{‡‡} We baseren de ordening op het geëquivaliseerd beschikbaar inkomen van het gezin, wat wil zeggen dat we rekening houden met de gezinsgrootte. Als equivalentieschaal gebruiken we de wortel van het aantal personen in het gezin.

armste gezinnen, in het tiende deciel de tien procent rijkste gezinnen. De kolommen van de tabel geven voor elk deciel de gemiddelde verandering van het beschikbaar inkomen weer in € per jaar ten gevolge van de belastingwijziging uit tabel 6. De bedragen zijn uitgedrukt per hoofd van de bevolking.

De resultaten liggen in de lijn van de verwachtingen. In Vlaanderen wordt een winst geboekt van gemiddeld 315 € per jaar en per persoon. In Wallonië en Brussel verliest men gemiddeld 264 € en 400 €. Dat er een kleine gemiddelde winst is van 58,8 € voor België als geheel heeft enkel te maken met het benaderend karakter van de wijzigingen in de belastingvoet die we berekenden in tabel 6.

**TABEL 7: VERDELINGSEFFECTEN VAN DE BUDGETTAIR NEUTRALE REGIONALE INKOMSTENBELASTING
(IN € PER HOOFD PER JAAR)**

Deciel	VL	WA	BR	België
1	9.9	-4.3	0.0	0.1
2	53.5	-22.7	-4.8	8.0
3	106.4	-64.6	-17.4	16.9
4	165.2	-115.0	-38.5	31.8
5	227.8	-157.1	-112.5	43.0
6	293.8	-232.3	-193.0	83.2
7	338.9	-305.0	-313.7	101.1
8	430.6	-365.7	-388.0	127.8
9	567.8	-490.1	-714.9	171.9
10	952.3	-883.7	-2116.7	1.7
Volledige bevolking	314.5	-263.7	-399.3	58.8

Bron: eigen berekeningen met EUROMOD op EU-SILC 2006

7. BESLUIT

In deze paper hebben we met berekeningen uit een microsimulatiemodel aangetoond dat er wel degelijk een belangrijke inconsistentie zit in de berekeningen van de nota De Wever. De nota beweert enerzijds dat de voorgestelde regionale inkomstenbelasting vertrekt van de huidige federale tariefstructuur. Maar de voorgestelde budgettaire effecten voor de regio's zijn niet gebaseerd op de bestaande federale tarieven. Dat leidt tot een opgesmukte voorstelling van de gevolgen van het voorstel voor Wallonië en Brussel ten belope van honderden miljoenen euro's. En de winst van dit voorstel voor Vlaanderen wordt al evenzeer met honderden miljoenen onderschat. Nog anders uitgedrukt: als de regionale belasting inderdaad een progressieve belasting is, dan vóóronderstelt de nota een belangrijke belastingtoename in Wallonië en Brussel en een belastingdaling in Vlaanderen.

Er zijn trouwens nog meer zaken die uitgeklaard moeten worden in de nota van de Koninklijke Verduidelijker. Er wordt gesteld dat de federale overheid over genoeg budgettaire ruimte moet beschikken om haar toekomstige verplichtingen te kunnen nakomen. Maar de inkomsten uit de personenbelasting groeien sneller dan het BBP, wat tot uiting komt in een elasticiteit met betrekking tot de BBP-groei die boven één ligt. Schattingen lopen uiteen van 1,15 tot 1,30. Als de personenbelastingen gedeeltelijk naar de regio's getransfereerd worden, moet dit inkomstenverlies voor de federale staat opgevangen worden. De nota lijkt daarop twee antwoorden te geven. Het eerste is eerder een veronderstelling dan een berekening: m.n. onrealistische veronderstellingen over terugverdieneffecten door responsabilisering. Wij zijn van mening dat het debat baat heeft bij een strikte scheiding tussen feiten en veronderstellingen. Ten tweede wordt het solidariteitselement uit de Bijzondere Financieringswet teruggeschroefd van ongeveer 230 € per hoofd van de Waalse bevolking tot 52 € (voor Brussel van 250 € tot 194 €). Aangezien dit solidariteitselement nu ten laste ligt van de federale overheid, zou dit een forse 'besparing' opleveren voor de federale overheid. Maar de keerzijde is natuurlijk wel een minderinkomst van 600 miljoen € voor Wallonië. Bemerkt trouwens dat onze bovenstaande berekeningen niets te maken hadden met deze solidariteitsterm, enkel met het verschil in opbrengst tussen een proportionele en een progressieve belasting.

Wij zijn er sterk van overtuigd dat deze berekeningen verder verfijnd kunnen en moeten worden, zeker als ze zouden gebeuren op basis van een steekproef van fiscale aangiften, en een daarop geënt microsimulatiemodel. Dat zou toelaten precies de budgettaire gevolgen van het split-rate model te berekenen. Het programmeren van het split-rate model zal trouwens ook de vele technische aspecten van het splitsen van de personenbelasting aan de oppervlakte brengen. Maar aan het basisargument uit deze paper zullen deze preciezere berekeningen niets veranderen: met een ongelijke interregionale inkomensverdeling is er een groot verschil in opbrengst tussen een proportionele en een progressieve belasting. Los van de eigen doelstellingen, is geen enkel politiek of maatschappelijk debat gebaat met het verkeerd voorstellen van gevolgen van bepaalde keuzes. Wel integendeel. Alleen als er met open vizier over de gevolgen van eventuele beslissingen gecommuniceerd wordt, is er een kans op een vergelijk waarbij niemand zich later bedrogen voelt.

8. APPENDIX

TABEL 8: DE EU-SILC DATA

	VL	WA	BR	Totaal
Bevolking	6238641	3491401	1049958	10780000
Aandeel in bevolking	57.9	32.4	9.7	
Belastbaar inkomen (in miljoen €)	97923	49594	17059	164577
Belastbaar inkomen per capita (in €)	15696	14205	16248	15267
Aandeel belastbaar inkomen	59.5	30.1	10.4	
Verhouding belastbaar inkomen per capita (fed=100)	102.8	93.0	106.4	
Belastingopbrengst PB (in miljoen €)	25404	12195	5149	42749
Belastingopbrengst PB per capita (in €)	4072	3493	4904	3966
Aandeel belastingopbrengst PB	59.4	28.5	12.0	
Relatieve belastingopbrengst PB per capita (fed=100)	102.7	88.1	123.7	
Impliciete belastingvoet	25.9	24.6	30.2	26.0

Bron: eigen berekeningen met EUROMOD op EU-SILC 2006

TABEL 9: DE EU-SILC DATA NA HERSCHALING VAN GEMIDDELD INKOMEN VOOR WALLONIE EN BRUSSEL

	VL	WA	BR	Totaal
Bevolking	6238641	3491401	1049958	10780000
Aandeel in bevolking	57.9	32.4	9.7	
Belastbaar inkomen (in miljoen €)	97923	47610	12795	158328
Belastbaar inkomen per capita (in €)	15696	13636	12186	14687
Aandeel belastbaar inkomen	61.8	30.1	8.1	
Verhouding belastbaar inkomen per capita (fed=100)	106.9	92.8	83.0	
Belastingopbrengst PB (in miljoen €)	25404	11308	3272	39984
Belastingopbrengst PB per capita (in €)	4072	3239	3116	3709
Aandeel belastingopbrengst PB	63.5	28.3	8.2	
Relatieve belastingopbrengst PB per capita (fed=100)	109.8	87.3	84.0	
Impliciete belastingvoet	26.6	23.8	25.6	25.3
Gemiddelde van de gemiddelde belastingvoet per huishouden	20.8	14.7	10.7	17.5

Bron: eigen berekeningen met EUROMOD op EU-SILC 2006

9. REFERENTIES

Decoster, A. (2009), Zijn onze belastingen (nog) progressief? In: Vranken, J., Campaert, G., Dierckx, D. en Van Haarlem, A. (red.) *Armoede en Sociale Uitsluiting. Jaarboek 2009*, Leuven / Voorburg: Acco, pp. 145-162.

De Swerdt K. and Van Hille J. (2010), *EUROMOD Country Report Belgium 2005-2008*, voorlopige versie.

10. NAWOORD MET ANTWOORDEN OP VEEL GESTELDE VRAGEN

Een eerste versie van deze studie heeft veel reacties losgeweekt. We voegen daarom hier nog enkele beschouwingen toe die specifiek op die reacties ingaan.

1. Waarom sommeren de ‘winst- en verliescijfers’ van de drie regio’s niet tot nul?

Omdat wij *niet* berekenen hoeveel elke regio wint of verliest in vergelijking met de huidige Financieringswet. Wij berekenen enkel de geraamde opbrengsten voor de drie regio’s van een gesplitste personenbelasting, *als we enkel de tarieven splitsen*. Dat komt erop neer dat we de eerste lijn in Tabel 8 van de nota De Wever herberekenen (waar die geraamde opbrengsten weergegeven worden). In diezelfde tabel volgen daarna andere elementen, zoals een nieuw solidariteitselement, of een verrekening voor Brussel. Die zitten niet in onze berekeningen (wat trouwens ook het verschil uitmaakt met de sp.a-berekeningen; zie 3.)

2. Gebruiken wij een ander model van fiscale autonomie?

N-VA argumenteert dat zij voor de Financieringswet vertrekken van het belastbaar inkomen, terwijl wij vertrekken van de belastingopbrengst zelf. In deze uitspraak is “vertrekken van” niet specifiek genoeg. Het is juist dat de solidariteitsterm in de nota De Wever gebaseerd is op het verschil in het belastbaar inkomen tussen de regio’s. Dat in tegenstelling met de nu bestaande solidariteitsterm die gebaseerd is op het verschil in belastingopbrengsten. Alleen heeft dit niets te maken met wat wij berekend hebben. De solidariteitsterm komt bovenop de eigen regionale opbrengsten van de personenbelasting. Het zijn deze laatste die wij geraamd hebben. Dat doen we door de feitelijke gemiddelde regionale belastingvoet te gebruiken, die in Vlaanderen hoger is dan in Wallonië en Brussel. In de nota De Wever wordt echter één en dezelfde belastingvoet gebruikt voor all regio’s. Dat is onrealistisch. Tenzij Wallonië zijn belastingen verhoogt, en Vlaanderen ze verlaagt. Kortom, onze paper handelt niet over voor- en nadelen van meer fiscale autonomie, en hanteert dus ook geen ander “model”.

Bovendien zou een echte inschatting van de effecten van de invoering van deze vorm van fiscale autonomie moeten gebaseerd zijn op een model waarin het gedrag van overheden gemodelleerd wordt in reactie op dergelijke verandering van economische omgeving. Op theoretisch vlak is de nood aan dergelijk model duidelijk. Alleen is het verre van evident om zo een model ook werkelijkheidsgehalte te geven. Onze berekeningen bevatten in elk geval geen dergelijke reacties van overheden, laat staan de gevolgen daarvan op de regionale belastbare basis. We denken dat als die gevolgen wel mee opgenomen worden, dat vooral is op basis van veronderstellingen. Dat mag en kan zelfs leerrijk zijn, maar dan moeten die veronderstellingen goed geëxpliciteerd worden.

3. Waarom bekomen wij een ander resultaat dan de sp.a-studiedienst?

Om twee redenen. Ten eerste, zoals aangehaald in punt 1 hierboven, omdat we ons beperken tot het berekenen van de eigen regionale opbrengsten van de personenbelasting. De sp.a daarentegen heeft het hele voorstel uit de nota De Wever doorgerekend, dus inclusief de solidariteitsterm, en bijkomende elementen zoals de verrekening voor Brussel. Ten tweede omdat we ons op andere onderliggende gegevens baseren.

4. Welke data hebben we gebruikt om de berekeningen uit te voeren? En zijn ze daarvoor geschikt?

We hebben een microsimulatiemodel gebruikt (in dit geval EUROMOD). Dat rekent de te betalen belastingen uit voor elk gezin in een representatieve steekproef van de bevolking. Het model laat toe de belastingparameters te veranderen (bvb. te splitsen) en dan te zien hoe de te betalen belastingen veranderen. Aangezien de berekeningen gebeuren voor alle gezinnen in de bevolking, worden dergelijke modellen vooral gebruikt om de *verdelingseffecten* van een verandering in de belastingen uit te rekenen. Bijvoorbeeld: neemt de ongelijkheid toe of af? Als we de effecten voor alle gezinnen in een regio optellen bekomen we het budgettair resultaat voor een regio.

De onderliggende dataset van het model is de EU-SILC dataset. De inkomens in dergelijke enquête wijken altijd af van de gedetailleerde info op het fiscale aanslagbiljet waarop de feitelijke belastingen worden berekend. In EU-SILC bijvoorbeeld vindt men niet het detail van alle aftrekposten die in de fiscale realiteit voorkomen (dat zou de enquête veel te zwaar maken, en veel mensen zouden niet meer willen antwoorden). De belastingen die wij berekenen zijn daardoor zeker minder precies dan berekeningen die gebeuren op een steekproef van fiscale aangiften. Alleen zijn dergelijke steekproeven van fiscale aangiften – jammer genoeg – niet beschikbaar voor onderzoek. We hebben dus ook steeds duidelijk gewaarschuwd dat onze cijfers zeker niet dienden om de “juiste” raming te maken van de verwachte ontvangst van de personenbelasting, maar wel om de orde van grootte te illustreren van de fout die gemaakt wordt als men de verkeerde rekenmethode gebruikt wat de regionale belastingvoet betreft (zie punt 2.).

Trouwens, als men ervan uitgaat dat de tariefstructuur na de splitsing even progressief blijft als voorheen, en er voor de rest niets verandert aan aftrekken, verminderen, etc., dan heeft men zelfs niet echt micro-data nodig om te illustreren hoe fout de raming van de belastingopbrengsten in de nota De Wever is. Dan kan men best uitgaan van de huidige verdeling van de belastingopbrengst van de personenbelasting over de regio's. Dat is dan ook wat de sp.a gedaan heeft, want die data zijn bekend op niveau van het aggregaat voor de regio (dus niet de onderliggende microdata). In die zin, en onder die veronderstellingen, ligt het sp.a-cijfer ongetwijfeld dichter bij de geraamde belastingopbrengst dan ons resultaat.

5. Verwaarloost het voorstel in de nota De Wever de progressiviteit?

Dat weten we niet, want daarover is de nota De Wever heel onduidelijk. Maar in tegenstelling tot hoe onze studie veelvuldig geïnterpreteerd werd, is het niet dit vermeend weglaten van de progressiviteit dat de kern vormt van de verkeerde inschatting van de regionale belastingopbrengsten. Het is natuurlijk wel omdat ons belastingstelsel progressief is, en Vlaanderen gemiddeld rijker dan Wallonië dat de gemiddelde belastingvoet hoger ligt in Vlaanderen dan in Wallonië. Maar de cijfers uit de nota De Wever zouden bijvoorbeeld ook het resultaat kunnen zijn van het bewaren van de tariefprogressiviteit in alle regio's in combinatie met een proportionele daling van alle tarieven in Vlaanderen, en een proportionele stijging van alle tarieven in Wallonië en Brussel (zoals geïllustreerd in tabel 6). Dan bewaart de splitsing van de personenbelasting wél de tariefprogressiviteit, maar is er een – grote – beleidswijziging vóórondersteld die absoluut niet in de nota De Wever vermeld staat.

6. Moeten we eerste akkoord gaan om meer fiscale autonomie in te voeren en dan pas rekenen?

Dat denken we niet. Er zijn ongetwijfeld redenen om voor meer fiscale autonomie te pleiten, los van hoeveel dit een regio meer of minder opbrengt. Hetzelfde geldt trouwens ook voor de

argumenten tegen meer fiscale autonomie (die er ook zijn). Maar het is een illusie te denken dat een dergelijke belangrijke verandering kan doorgevoerd worden zonder rekening te houden met het vertrekpunt. Bovendien is er geen enkele reden waarom er niet zou mogen nagedacht worden over een nieuwe financieringswet in een proces van wisselwerking tussen enerzijds voorstellen op basis van kwalitatieve, theoretische inzichten en politieke uitgangspunten, en fases waarin de gevolgen daarvan berekend worden met een terugkoppeling naar de voorlopige keuzes die daarvoor gemaakt werden.